

„Se, äwerst,“ seggt Kesin, „Börnehmigleit . . .“ —
 „„Börnehmigleit?““ röppt Spag. „„Na dit wir nett!
 Wi dücht, de Aberbor, de hett
 Börnehmigleiten naug, so vel ik weit;
 Un denn de Gaus — wat seggst von ehr?
 Wi dücht, de hett sei doch von'n Besten.““ —
 „De hett so vel,“ röppt Lotting ut de Dör,
 „So vel, dor kann Ein Swin mit mästen.“
 Un as sei noch doräwer reden,
 Kümmt Aberbor herametreden
 Un grüßt sei fein von haben dal.
 Un Draufel kümmt un Nachtigal
 Un Kukuf, Kkwitt, Fint un Stigltzsch
 Un Lewark, Wepstart, Swäll un Irditzsch
 Un Rabhaun, Wachtel, Snartendart
 Un Hester, Schacker, Specht un Sprein,
 Kort, all de Vägel, witt un swart
 Un roth un gel un blag un gräm.
 Blot Gelgans fehlt, de is nich beden,
 Denn dat hett Lott abslut nich leden. —
 Un as sei all in'n Kreis rüm sitten,
 Dunn wist denn Lott herüm ehr Lütten;
 Un All'ns befiect de säuten Ören.
 Ruhrsparlingsch ward de Sak erklären
 Un giwot 'ne lütte Äwersicht
 Von Lotting ehre annern Kinner,